

Sygn. akt III AUa 963/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agata Pyjas-Luty (spr.)
Sędziowie:	SSA Marta Fidzińska - Juszcak SSO del. Krzysztof Hejosz
Protokolant:	st.sekr.sądowy Monika Ziarko

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2015 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **M. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o zwrot nienależnie pobranego świadczenia

na skutek apelacji wnioskodawcy M. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 lutego 2014 r. sygn. akt VIII U 2349/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 963/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 r. oddalił odwołanie M. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 25 czerwca 2013 r., którą organ rentowy zobowiązał M. C. do zwrotu kwoty 6 287,64 złotych tytułem nienależnie pobranego świadczenia, uzasadniając to tym, że przychód wnioskodawcy w 2012 r. wyniósł 37 627,20 złotych i tym samym przekroczył niższą kwotę graniczną ustaloną dla tego roku tj. 29 772,30 złotych.

Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją z dnia 19 września 2005 r. M. C. przyznano świadczenie emerytalne począwszy od dnia 1 września 2005 r., a jednocześnie kontynuował on pracę. Od dnia 15 listopada 2011 r. zatrudniony był w Parafii (...)na podstawie umowy zlecenia w charakterze organisty. W dniu 5 czerwca 2013 r. złożył do ZUS oświadczenie, że w 2012 r. prowadził własną działalność gospodarczą i z tego tytułu był związany umową zlecenia, na podstawie której uzyskał w 2012 r. przychód w wysokości 6 120 złotych. Zaskarżoną decyzją organ rentowy dokonał rozliczenia

przysługującej wnioskodawcy emerytury i zobowiązał go do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w wysokości 6 287,64 złotych. M. C. od ponad 10 lat jest związany z Parafią (...)

w K.. Do 2011 r. łączyła go z (...)umowa o działo. W związku

z zastrzeżeniami Urzędu Skarbowego, proboszcz Parafii podpisał z wnioskodawcą umowę zlecenia. Od umowy odprowadzono składki na ubezpieczenie. W związku

z w.w. umową M. C. wniósł do ZUS wnioski o doliczenie do ogólnego stażu pracy okresu pracy w w.w. Parafii na podstawie umowy zlecenia. Jego emerytura wzrosła o 40 % i wynosi około 1 500 złotych. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej wnioskodawca prowadzi sklep dla (...) na Osiedlu (...) w K.. W ramach umowy zlecenia z w.w. Parafią wnioskodawca zajmował się oprawą muzyczną mszy i innych uroczystości, co polegało na graniu na organach i śpiewie. Wnioskodawca sam zajmuje się doбором utworów muzycznych do określonych uroczystości kościelnych. Umowa zlecenia z Parafią nie jest związana z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy wskazał, że definicja świadczenia nienależnie pobranego zamieszczona jest w art. 138 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z tym przepisem, z nienależnie pobranym świadczeniem mamy do czynienia wówczas gdy: świadczenie wypłacone zostało mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania, świadczenia przyznane lub wypłacone zostało na podstawie fałszywych zeznań lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd przez osobę pobierającą świadczenia. Z kolei art. 104 ust. 8 pkt 1 cyt. ustawy stanowi, że w razie osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej 70 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, nie wyżej jednak niż 130 % tej kwoty, świadczenie ulega zmniejszeniu o kwotę przekroczenia, nie większą jednak niż kwota maksymalnego zmniejszenia obowiązująca w dniu 31 grudnia 1998 r. w wysokości 24 % kwoty bazowej obowiązującej przy ostatniej waloryzacji w 1998 r. - dla emerytury lub renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Sąd Okręgowy zaznaczył, że w rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości, iż wnioskodawca po przejściu na emeryturę kontynuował pracę, a w 2012 r. z tytułu umowy zlecenia zawartej z Parafią (...) osiągnął przychód uzasadniający zmniejszenie łącznej kwoty świadczenia. Nie budzi również wątpliwości, że w ramach umowy zlecenia z w.w. (...) wykonywał oprawę muzyczną uroczystości kościelnych. Istota spornego zagadnienia sprowadzała się do ustalenia, czy honorarium wnioskodawcy z tytułu w.w. umowy zlecenia wynikało

z działalności twórczej i artystycznej. Jest to istotne z tego względu, że zgodnie z art. 104 ust. 5 ustawy emerytalno – rentowej, przepisów o zawieszeniu lub zmniejszeniu świadczenia z powodu osiągnięcia pochodów przekraczających granice wskazane

w art. 104 ust. 8 nie stosuje się do honorariów pobranych z tytułu działalności twórczej i artystycznej. Przepis ten wprowadza wyjątek od obowiązku zawieszenia lub zmniejszenia świadczenia emerytalnego, gdy ubezpieczony osiąga przychód

o którym mowa w art. 104 ust. 8 ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005r, II UK 304/04). Analizując powyższe zagadnienie Sąd Okręgowy odwołał się do art. 8 ust. 6 pkt. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym, za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się również twórcę i artystę. Z kolei art. 8 ust. 7 cyt. ustawy wprowadza definicję artysty, o którym mowa w ust. 6 pkt. 2, stanowiąc, że jest nią osobą która tworzy dzieła w zakresie architektury, architektury wnętrz, architektury krajobrazu, urbanistyki, literatury pięknej, sztuk plastycznych, muzyki, fotografii, twórczości audiowizualnej, choreografii i lutnictwa artystycznego oraz sztuki ludowej, będące przedmiotem prawa autorskiego. Na gruncie ustawy o prawie autorskim

i prawach pokrewnych w art. 1 pkt 1 jest mowa o tym, że przedmiotem prawa autorskiego jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiejkolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia nakazujący poszukiwać cech indywidualizujących (wyróżniających) określony utwór (dzieło) w stosunku do innych utworów (dzieł) w przedmiotowych znamionach rezultatu jakiejś działalności twórczej (art. 1 ust. 2 tej ustawy). Przepis art. 8 ust. 7 ustawy o systemie prawa ubezpieczeń społecznych zawierający definicję legalną pojęcia "twórcy" nakazuje zatem poszukiwanie w dziele podmiotowych cech indywidualizujących będących przedmiotem prawa autorskiego w rozumieniu art. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych

w zakresie węższym aniżeli wynika to z art. 1 ust. 1 i ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, albowiem wyłącznie "w zakresie architektury, architektury wnętrz, architektury krajobrazu, urbanistyki, literatury pięknej, sztuk plastycznych, muzyki, fotografii, twórczości audiowizualnej, choreografii i lutnictwa artystycznego oraz sztuki ludowej." Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności rozpoznawanej sprawy Sąd Okręgowy uznał, że nie sposób przyjąć, iż wnioskodawca w ramach umowy zlecenia z Parafią (...) wykonywał działalność twórczą i artystyczną. Wykonując oprawę muzyczną do uroczystości kościelnych odtwarzał bowiem cudze utwory muzyczne, bez nadawania im indywidualnych, wyróżniających cech. Tym samym jego działalności w tym względzie nie można uznać za tworzenie utworów

i dzieł będących przedmiotem prawa autorskiego, zaś samego ubezpieczonego za twórcę objętego zwolnieniem z obowiązku o którym mowa w art. 104 ust. 8 ustawy emerytalno – rentowej. Ponadto umowa zlecenia była zawarta bez związku

z prowadzoną przez niego działalnością pozarolniczą, w ramach której wnioskodawca zajmuje się prowadzeniem sklepu z artykułami dla zwierząt. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na to, że wyjątek z art. 104 ust. 5 dotyczy przychodów działalności twórczej i artystycznej w rozumieniu art. 8 ust. 7 ustawy systemowej, czyli uzyskiwanych w ramach działalności pozarolniczej (por. wyrok SN z dnia 15 lipca 2005 r. II UK 304/04). Końcowo Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na to, że wnioskodawca był prawidłowo pouczony o tym, co uważa się za przychód emerytów oraz zasadach zawieszenia lub zmniejszenia emerytury z powodu osiągnięcia przychodu przekraczające granice wyznaczone przez ustawodawcę w art. 104 ustawy emerytalno – rentowej. Podsumowując Sąd Okręgowy stwierdził, że skoro M. C. w 2012 r. przekroczył niższą kwotę graniczną ustaloną dla tego okresu, to zobowiązany jest do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w kwocie 6 287,64 złotych stosownie do dyspozycji art. 138 ustawy emerytalno – rentowej.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca zarzucając: 1) błąd

w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że działalność wykonywana przez ubezpieczonego w ramach umowy zlecenia z Parafią(...)w K. nie była działalnością artystyczną w rozumieniu art. 8 ust. 8 ustawy

z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych; 2) naruszenie prawa materialnego tj. a) art. 104 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 8 ust. 8 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że termin „honorarium z tytułu działalności artystycznej” użyty w art. 104 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie obejmuje swym zakresem wynagrodzenia z tytułu działalności artystycznej wykonywanej na podstawie umowy zlecenia, b) art. 104 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wyłączenie, o którym w nim mowa, dotyczy wyłącznie przychodów z działalności twórczej i artystycznej uzyskanych w ramach działalności pozarolniczej; 3) nierozpoznanie istoty sprawy poprzez zaniechanie odniesienia się przez Sąd Okręgowy do materialnej przesłanki odwołania tj. wykonywania przez ubezpieczonego działalności artystycznej i oparcie wyroku wyłącznie na ocenie, czy ubezpieczony wykonuje działalność twórczą. Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania oraz

o zasądzenie od organu rentowego kosztów procesu według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego. Apelujący podnosił, że zgodnie z art. 8 ust. 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych uznanie działalności za twórczą lub artystyczną następuje w formie decyzji Komisji ds. (...), a taka decyzja została wydana w stosunku do wnioskodawcy w dniu 6 kwietnia 2001 r. Ponadto zgodnie z art. 8 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych za artystę uważa się osobę wykonującą zarobkowo działalność artystyczną, a przepis ten nie wprowadza ograniczeń dotyczących formy czynności prawnej, na podstawie której działalność taka jest wykonywana. Apelujący wskazał, że Sąd Okręgowy nie odniósł się bezpośrednio do przesłanki działalności artystycznej, koncentrując się na stwierdzeniu, że ubezpieczony nie wykonywał działalności twórczej, to jednak

z uwagi na zapadłe rozstrzygnięcie uznać należy, że Sąd Okręgowy niezasadnie odjął działalności ubezpieczonego przedmiot działalności artystycznej. Na wymiar artystyczny działalności prowadzonej przez ubezpieczonego składa się indywidualny wymiar nadawany przez niego wykonywanym utworom instrumentalno – wokalnemu. Apelujący

zaznaczył, że wobec wydania decyzji z dnia 6 kwietnia 2001 r. ustalającej, iż od dnia 15 listopada 1976 r. prowadzona jest działalność artystyczna – artysta chóru, zasadne jest skupienie się na definicji artysty ujętej w art. 8 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Przepis ten określa wyłącznie rodzaj zarobkowej działalności artystycznej odnosząc go do określonej gałęzi artystycznej

i nie wprowadza ograniczeń co do formy czynności prawnej, na podstawie której działalność taka jest wykonywana. Do dnia 14 listopada 2011 r. ubezpieczony zapewniał oprawę muzyczną dla Parafii (...) na podstawie umowy o dzieło, a następnie na podstawie umowy zlecenia. Do dnia 14 listopada 2011 r. organ rentowy traktował działalność ubezpieczonego jako działalność artystyczną. Apelujący podkreślił, że nie istnieje definicja legalna pojęcia „honorarium”, a w każdym razie nie można tego pojęcia ograniczać wyłącznie do wynagrodzenia uzyskanego na podstawie umowy o dzieło. Sąd Okręgowy oddalając odwołanie błędnie uznał, że pojęcie „honorarium z tytułu działalności artystycznej”,

o jakim mowa w art. 104 ust. 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, nie obejmuje swoim zakresem wynagrodzenia z tytułu działalności artystycznej wykonywanej na podstawie umowy zlecenia. Błędne jest także stanowisko Sądu Okręgowego, że umowa zlecenia zawarta pomiędzy ubezpieczonym i Parafią (...) była zawarta bez związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, a wyjątek z art. 104 ust. 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych dotyczy wyłącznie przychodów z działalności twórczej i artystycznej uzyskanych

w ramach działalności pozarolniczej. W ocenie apelującego za takim stanowiskiem nie przemawia powołany przez Sąd Okręgowy wyrok SN z dnia 15 lipca 2005 r. II UK 304/14. Odnosząc się do kwestii nierozpoznania istoty sprawy apelujący podniósł, że Sąd Okręgowy początkowo prawidłowo ocenił, iż istota spornego zagadnienia sprowadza się do ustalenia, czy honorarium ubezpieczonego z tytułu umowy zlecenia wynikało z działalności twórczej i artystycznej, jednak dokonując szczegółowych rozważań odniósł się w istocie rzeczy wyłącznie do tego, czy ubezpieczony wykonywał działalność twórczą, gdy tymczasem przepisy art. 8 ust. 6

i 7 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przemawiają za autonomicznym traktowaniem pojęć artysty i twórcy.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Trafnie uznał Sąd I instancji, że na wnioskodawcy ciąży obowiązek zwrotu nienależnie pobranego świadczenia. Orzeczenie Sądu I instancji, pomimo częściowo błędnego uzasadnienia, odpowiada prawu. Kwestia zwrotu nienależnie pobranego świadczenia uregulowana jest w art. 138 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 j.t.), gdzie w ust. 1 wyrażona jest ogólna zasada statuująca obowiązek zwrotu świadczenia nienależnie pobranego, a w ust. 2 ustawodawca precyzuje, co należy rozumieć pod pojęciem świadczenia nienależnie pobranego. W realiach rozpoznawanej sprawy odwołać się należy do art. 138 ust. 2 pkt 1 cyt. ustawy stanowiącego, że pod pojęciem nienależnie pobranego świadczenia rozumieć należy świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania. Z kolei o zawieszeniu lub zmniejszeniu prawa do emerytury stanowi art. 104 cyt. ustawy. Stosownie do art. 104 ust. 1, prawo do emerytury lub renty ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu, na zasadach określonych

w ust. 3-8 oraz w art. 105, w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 2 oraz

z tytułu służby wymienionej w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 6. Z kolei art. 104 ust. 8 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych mowa jest

o tym, że w razie osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej 70 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, nie wyżej jednak niż 130 % tej kwoty, świadczenie ulega zmniejszeniu o kwotę przekroczenia, nie większą jednak niż kwota maksymalnego zmniejszenia obowiązująca w dniu 31 grudnia 1998 r.

w wysokości 24 % kwoty bazowej obowiązującej przy ostatniej waloryzacji w 1998 r. - dla emerytury lub renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Odnosząc się do powyższych przepisów trafnie wskazał Sąd I instancji, że istotne znaczenie

w rozpoznawanej sprawie ma przepis art. 104 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotyczący ustalania wysokości przychodu mającego wpływ na zawieszenie/zmniejszenie prawa do świadczenia. Zgodnie z tym przepisem do przychodu tego nie wlicza się honorariów z tytułu działalności twórczej i artystycznej, a zatem jak słusznie zwrócił uwagę Sąd I instancji, rozstrzygnięcie sprawy było uzależnione od wyjaśnienia, czy honorarium pobierane przez wnioskodawcę z tytułu działalności świadczonej na rzecz Parafii (...) stanowiło honorarium wynikające z działalności twórczej

i artystycznej. Pomimo, że Sąd I instancji poczynił co do zasady prawidłowe ustalenia faktyczne co do rodzaju stosunku prawnego łączącego wnioskodawcę z Parafią (...) i zakresu czynności wykonywanych na rzecz Parafii przez wnioskodawcę, błędnie Sąd I instancji w swoich rozważaniach odwołał się do przepisu art. 8 ust. 7 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2014 r. poz. 121 j.t.), zgodnie z którym za twórcę, o którym mowa w ust. 6 pkt 2, uważa się osobę, która tworzy dzieła

w zakresie architektury, architektury wnętrz, architektury krajobrazu, urbanistyki, literatury pięknej, sztuk plastycznych, muzyki, fotografiki, twórczości audiowizualnej, choreografii i lutnictwa artystycznego oraz sztuki ludowej, będące przedmiotem prawa autorskiego. W realiach rozpoznawanej sprawy nie znajduje uzasadnienia odnoszenie działalności wnioskodawcy polegającej na zapewnieniu oprawy muzycznej do mszy i innych uroczystości polegającej na grze na organach i śpiewie do przepisu stanowiącego o „tworzeniu dzieła w zakresie muzyki będącego przedmiotem prawa autorskiego”, ponieważ całkowicie odmienna była istota działalności wnioskodawcy. W ocenie Sądu Apelacyjnego działalność wnioskodawcy wynikającą z umowy zawartej z Parafią należało odnieść do art. 8 ust. 8 ustawy

z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym za artystę, o którym mowa w ust. 6 pkt 2, uważa się osobę wykonującą zarobkowo działalność artystyczną w dziedzinie sztuki aktorskiej i estradowej, reżyserii teatralnej i estradowej, sztuki tanecznej i cyrkowej oraz w dziedzinie dyrygentury, wokalistyki, instrumentalistyki, kostiumografii, scenografii, a także

w dziedzinie produkcji audiowizualnej reżyserów, scenarzystów, operatorów obrazu i dźwięku, montażystów i kaskaderów. Z przepisu tego jednoznacznie wynika, jaką działalność można uznać za działalność artystyczną, z której dochody nie podlegają uwzględnieniu do dochodów stanowiących podstawę do zawieszenia/zmniejszenia prawa do emerytury. Rozważając, czy działalność wykonywana przez wnioskodawcę na rzecz Parafii odpowiada działalności przedstawionej w art. 8 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe dopuszczając dowód z dokumentu umowy zlecenia z dnia 15 listopada 2011 r. zawartej pomiędzy wnioskodawcą i Parafią (k. 76-77) oraz z zeznań świadka K. W. (k. 84 verte) i uzupełniających zeznań wnioskodawcy (k. 84 verte). Po uzupełnieniu postępowania dowodowego Sąd Apelacyjny poczynił ustalenia faktyczne, które jednoznacznie potwierdzają ustalony przez Sąd I instancji zakres czynności wykonywanych przez wnioskodawcę w ramach umowy zlecenia łączącej go z Parafią. Nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego, że wnioskodawca w ramach zawartej umowy zlecenia świadczył, jak określono to w treści umowy, „usługi organistowskie” zapewniając oprawę muzyczną mszy i innych określonych

w umowie uroczystości poprzez grę na organach i śpiew. Tym samym wnioskodawca niewątpliwie nie wykonywał w ramach umowy zlecenia takiej działalności artystycznej, której dotyczyła decyzja Komisji do spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 6 kwietnia 2001 r., gdzie wskazano, że od 15 listopada 1976 r. M. C. prowadzi działalność artystyczną jako artysta chóru. O tym, że w ramach umowy zlecenia wnioskodawca nie prowadził działalności w charakterze artysty chóru świadczy treść umowy zlecenia, a także zeznania świadka K. W. i samego wnioskodawcy. Świadek K. W., (...) Parafii, z którą wnioskodawca zawarł umowę zlecenia, jednoznacznie wskazał, że wnioskodawca nie był członkiem chóru,

a jedynie uzupełniał pracę organisty zatrudnionego na stałe poprzez granie na organach. Tożsamej treści były uzupełniające zeznania wnioskodawcy złożone na rozprawie w dniu 7 maja 2015 r. Z przepisu art. 8 ust. 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że uznanie działalności za twórczą lub artystyczną i ustalenie daty jej rozpoczęcia następuje w formie decyzji Komisji do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców, działającej przy ministrze właściwym do spraw kultury. Przepis ten jednoznacznie wskazuje na to, że działalność artystyczna,

z której honorarium nie podlega wliczeniu do przychodu decydującego o zmniejszeniu/zawieszeniu prawa do emerytury, nie może być dowolną, jakąkolwiek działalnością artystyczną, do której można mieć uprawnienia (kwalifikacje). Chodzi bowiem wyłącznie o tę konkretną działalność, która została uznana przez właściwy organ w formie decyzji. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że działalność wynikająca z umowy zlecenia zawartej pomiędzy wnioskodawcą i Parafią (...)nie jest tożsama z działalnością artystyczną wskazaną w decyzji Komisji do spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 6 kwietnia 2001 r., a zatem honorarium wynikające z przedmiotowej umowy zlecenia podlegało doliczeniu do dochodu mającego wpływ na zmniejszenie prawa do emerytury. Doliczenie tego honorarium skutkowało przekroczeniem dolnej kwoty granicznej ustalonej dla 2012 r. i w konsekwencji skutkowało powstaniem obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia na podstawie art. 138 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, o którym to obowiązku wnioskodawca został prawidłowo pouczony w decyzji z dnia 19 września 2005r. o przyznaniu emerytury (pkt IV i VI pouczenia).

W powyższym stanie rzeczy skoro zaskarżony wyrok jest trafny i odpowiada prawu, a wywiedziona apelacja nie zawierała usprawiedliwionych zarzutów, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc.